

Marcu - Comentarii Jean Koechlin

Marcu 1:1-13

Evanghelia după Marcu este Evanghelia Robului desăvârșit. Aici nu găsim relatate nici istoria nasterii Domnului Isus și, cu atât mai mult, nu genealogia Sa, căta vreme, pentru aprecierea unui rob, calitățile luate în seamă sunt doar ascultarea, credinciosia, promptitudinea... Insa chiar de la primele cuvinte, El este desemnat ca fiind Fiul lui Dumnezeu, pentru ca cititorul să nu se înțeleasă asupra Persoanei a Cărei lucrare smerită o va găsi relatată: este deci vorba de un rob de bunăvoie: „Fiind în chip de Dumnezeu“, Isus a luat El însuși „chip de rob“ (Filipeni 2.6,7). Precedat de marturia lui Ioan, Domnul își începe slujba imediat, astfel ca acest cel dintâi capitol este caracterizat de folosirea cuvântului „îndata“ (de unsprezece ori). Isus Se supune botezului. Deși „sfânt, fără raută, fără păta“ (Evrei 7.26), El își ia locul printre păcătoșii care se pocăiau. Dar, pentru a nu fi confundat cu aceștia, Dumnezeu face din ceruri o declarație solemnă cu privire la „Sfântul Sau Slujitor, Isus“ (Fapte 4.27,30), declarație care se face auzită înainte ca El să-și fi început lucrarea. Nu se spune: în Tine voi găsi, ci: „Imi gasesc plăcerea“. După aceasta, Isus este „manat“ de Duhul în pustiu, pentru a-l lega acolo pe Vrajmasul care ne ținea în robie (vezi cap. 3.27). Pretutindeni pe unde păcatul ne-a tarat pe noi, dragostea și ascultarea L-au condus pe Isus, pentru a ne elibera.

Marcu 1:14-28

Odată apărut Domnul Isus, prin chiar acest fapt, slujba lui Ioan Botezătorul se afla la sfârșitul ei. Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat; Împăratul în persoană Se afla în mijlocul poporului. Și El face o proclamație care se rezumă prin două porunci, întotdeauna actuale: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie“ (v. 15). Domnul citește în inimă fiecăruia răspunsul pe care îl dă la această invitație urgentă. Celor care L-au ascultat și L-au primit, El le adresează apoi, personal, o altă chemare, de a-L urma slujindu-L. „Veniti după Mine“ (v. 17), le spune El celor patru ucenici cărora le cunoștea înclinația interioară. Și imediat aceștia îl urmează. Ei vor avea privilegiul de a-L însoți pe Isus pe tot parcursul slujbei Sale, de a fi martorii Sai la tot ce vor fi văzut și auzit (1 Ioan 1.1...) și de a fi ucenicii Sai, învățați de El (Matei 11.29). Este condiția pentru a deveni, mai târziu, apostolii Sai, altfel spus, trimisii Sai (Ioan 20.21) pentru a predica evanghelia în lume. La Capernaum, Isus vindecă un om stăpânit de un duh necurat care se afla chiar în sinagoga, ca o caracteristică a stării de adânc faliment în care era căzut atunci Israelul. Încă de la începutul slujbei Domnului, puterea Lui este „la cutite“ cu cea a lui Satan, care acționează atât asupra trupurilor, cât și asupra sufletelor (despre care atât de puțini sunt conștienți).

Marcu 1:29-45

După sinagoga din Capernaum, casa lui Andrei și a lui Simon este cea care devine scena unei minuni a harului. Isus este întotdeauna gata ca, odată primit în casele noastre, să ne aduca

eliberarile Sale. Sa procedam si noi precum ucenicii, spunandu-I Lui tot ce ne framanta (v. 30). Indata ce a fost vindecata, soacra lui Simon se grabeste sa slujeasca pe Domnul si pe Sai. Oare n-avea ea, in fata ei, exemplul celei mai mari slujbe? Se lasa seara, inasa, pentru un astfel de Rob, ziua inca nu se sfarsise. Ii sunt adusi cei care aveau probleme cu sanatatea si, neobosit, El le ia durerile si ii vindeca. Care era secretul unei astfel de activitati minunate? De unde scotea Domnul Isus putere mereu proaspata? Versetul 35 ne invata ca din comuniunea cu Dumnezeu Sau. Observati in ce fel Isi incepea ziua acest Om desavarsit (comp. cu Isaia 50.4 sf.). Cand este inasa informat de popularitatea pe care o avea, El paraseste multimile curioase sa vada doar minuni si pleaca sa predice Evanghelia in alta parte. Domnul Isus vindeca apoi un lepros, caruia ii spune cu exactitate in ce fel trebuie sa-si dea marturia, o marturie dupa Cuvant (v. 44; Levitic 14). Din nefericire inasa, omul actioneaza dupa propriile sale ganduri, iar aceasta in detrimentul lucrarii lui Dumnezeu in aceasta cetate.

Marcu 2:1-17

In casa din Capernaum, Domnul Isus Se face recunoscut, conform Psalmul 103.3, ca Cel care iarta toate nelegiuirile si care vindeca toate neputintele. Cu privire la paralytic, El implineste, in aceasta ordine, cele doua parti ale acestui verset, ca o marturie pentru toti. Cel care iarta pacatele – lucrare spirituala – si care da si o dovada materiala, vindecand astfel boala, nu poate fi altul decat Domnul, Dumnezeu lui Israel. Vamesii percepeau taxele pentru a le plati romanilor, fapt ce atragea asupra lor pe de o parte bogatia (pentru ca pastrau o parte pentru ei), iar pe de alta parte, dispretul compatriotilor. Domnul inasa, chemandu-l pe Levi si acceptand invitatia lui, arata ca nu dispretuieste si nu respinge pe nimeni. Dimpotriva, El a venit pentru pacatosii notorii (cunoscuti de toata lumea), care nu-si ascund starea (1 Timotei 1.15); si ia masa impreuna cu ei, devenind Prietenul lor. Pentru ca, inca de la cadere, omului ii este frica de Dumnezeu si fugeste de El, din cauza constiintei sale rele, cea dintai grija a lui Dumnezeu, inainte de a salva fapta Sa, este sa Si-o apropie, castigandu-i increderea. Si aceasta a facut Domnul Isus coborand pana la intalnirea cu omul mizerabil, pentru a-l face sa inteleaga ca Dumnezeu il iubeste.

Marcu 2:18-28

In timp ce cuvantul Robului desavarsit este „indata“, cel al iudeilor necredinciosi este „de ce?“ (v. 7,16,18,24). Intrebat cu privire la post, Domnul Isus raspunde ca acesta este marca tristetii, care, prin urmare, nu se potriveste cat timp El Se afla impreuna cu ei. Nu era oare venirea Lui un prilej de mare bucurie pentru tot poporul? (Luca 2.10). El Se foloseste apoi de aceasta ocazie pentru a pune in contrast regulile si traditiile iudaismului cu evanghelia libertatii harului pe care venise sa le-o aduca. Este trist de remarcat ca omul prefera, in locul acestei evanghelii, formele religioase, pentru ca acestea ii permit sa-si faca o buna reputatie inaintea altora, ... in timp ce continua sa-si implineasca propria voie. Spre deosebire de aceasta categorie, v. 22 ni-l arata pe crestin ca fiind un om innoit in intregime. Cata vreme inima ii este schimbata si este plin de o bucurie noua, obligatoriu si comportamentul sau exterior va fi transformat. Fariseii ii invinuiesc in mod public pe ucenici ca smulg spice in zi de sabbat. Omul sucesta intotdeauna dupa placul sau ceea ce i-a daruit Dumnezeu. Sabbatul era un har acordat lui Israel, inasa evreii l-au folosit ca pe un jug pentru a-si ingreuna robia

spirituala (Fapte 15.10).

Marcu 3:1-19

Are loc o a doua vindecare in sinagoga din Capernaum, si aceasta din nou intr-o zi de sabbat (cap. 1.21...). Acestui bolnav, a carui mana este uscata, Domnul ii cere exact fapta pe care el nu este in stare s-o implineasca. Incepand prin a asculta, omul isi face dovada credintei sale si aceasta li permite lui Isus sa-l vindece. Dar, vai, priviti la impietirea inimilor celor care asista! In loc sa se bucure impreuna cu omul vindecat si sa admire puterea Domnului, acesti oameni rai folosesc aceasta minune drept pretext pentru a cauta sa-L omoare. El insa Isi continua lucrarea Sa de har, iar multumile, inclusiv dintre strainii din Tir si Sidon (si chiar si edomiti), continua sa vina la El pentru a-L asculta si a gasi vindecarea. Dupa aceasta, El pune deoparte doisprezece ucenici si ii randuieste „ca sa fie cu El si ca sa-i trimita...” (comp. cu Ioan 15.16). A fi cu Isus: ce privilegiu de nemasurat si, in acelasi timp, ce conditie indispensabila pentru a putea fi apoi trimisi! Cum sa implinesti un serviciu fara sa fi primit mai intai indrumarile Sale? (Ieremia 23.21,22). In aceasta Evanghelie, fiecare dintre cei doisprezece este numit singur, pentru a ne invata ca un rob trebuie sa astepte direct si personal de la Stapanul sau sa primeasca indrumare si ajutor.

Marcu 3:20-35

Intotdeauna dispus sa-i lase pe oameni sa se apropie de El, Domnul permite multimii sa se inghesuie in casa in care a intrat, din moment ce imediat incepe sa-i invete din nou, fara sa aiba timp nici macar sa manance. Noi, care adesea suntem atat de putin dispusi sa ne deschidem usa catre straini sau sa ne lasam deranjati in a schimba ceva in tabieturile noastre, sa luam exemplu de la aceasta neobosita daruire si de la aceasta totala renuntare. Sa ne gandim, de asemenea, ca un vizitator nedorit este poate trimis la noi tocmai pentru a-i vorbi despre mantuirea sufletului. Unele persoane sunt tulburate de v. 29. Se tem ca nu cumva, vreodata, fara sa-si fi dat seama, sa fi spus vreun cuvint vinovat care nu va putea fi iertat niciodata. Ce subestimare a harului lui Dumnezeu! „Sangele lui Isus Hristos, Fiul Sau, ne curateste de orice pacat” (1 Ioan 1.7). Hula impotriva Duhului Sfint era infioratorul pacat al Israelului necredincios. Acest popor ii atribuia lui Satan puterea Duhului Sfint cu care era imbracat Domnul Isus; era un pacat de extrema gravitate acesta si, in plus, contrar oricarui bun simt (v. 26). In cel din urma paragraf, Domnul ii distinge clar pe aceia pe care-i considera membri ai familiei Sale. A face voia lui Dumnezeu inseamna (si acum, ca si atunci) a asculta de Domnul Isus.

Marcu 4:1-12

Domnul Isus ramane langa mare si invata multumile slujindu-Se de limbajul in imagini, cel al parabolilor. Cea dintai este parabola Semanatorului, in care El Insusi Se prezinta ca fiind Cel care aduce si raspandeste in lume samanta buna a Evangheliei. Desi cunoaste inimile si modul in care acestea vor primi – sau nu vor primi – adevarul, El da fiecaruia ocazia de a veni in contact cu Cuvantul vietii. Voi l-ati primit? Versetul 12 nu trebuie nicidecum sa ne zapaceasca, incat sa banuim ca Domnul S-ar teme ca nu cumva, vazandu-i pe oameni pocaindu-se, sa fie obligat, impotriva

vointei Lui, sa le ierte pacatele! Sa intelegem ca aici este vorba despre poporul iudeu in ansamblu. Acesta L-a acuzat pe Domnul Isus de a avea demon, respingand astfel marturia Duhului Sfânt. Un asemenea pacat nu-i putea fi iertat, iar Israel va fi impietrit ca popor (cap. 3.29; Romani 11.7,8,25). Dar toti cei care doresc sa-L intrebe pe Domnul Isus «in particular» (v. 10: „cand a fost singur“) pot gasi „in jurul Lui“ (v. 10), si astazi, ca si atunci, loc pentru a auzi descoperirea tainelor Imparatiei lui Dumnezeu (v. 11,34; comp. cu sf. v. 5 din Proverbe 28). Sa ne folosim de acest mare privilegiu si in special sa nu ne sustragem de la strangerile in care noi «Il inconjuram» pe Domnul (stam „in jurul Lui“) pentru a asculta Cuvantul Sau.

Marcu 4:13-25

Domnul le explica ucenicilor Sai parabola Semanatorului. Ea este punctul de plecare al intregii Sale invataturi (v. 13); in adevar, pentru a intelege invataturile Sale, este necesar ca Evanghelia sa fi avut mai intai radacina prinsa in inima. Chiar daca ne numaram printre credinciosii autentici, sa ne gandim cu teama ca nu cumva, uneori, sa fim gasiti asemenea primelor trei pamanturi, pentru ca nu numai vestea buna a mantuirii este ceea ce cauta Satan sa fure de indata ce a fost semanata. Cate cuvinte nu ne-a adresat Dumnezeu noua, in fata carora inimile noastre n-au fost sensibile, deoarece contactul cu lumea le impietrise precum drumul (vezi cap. 6.52)? Sau de cate ori nu ni s-a intamplat sa actionam condusi de sentimente, pana cand o incercare a demascat lipsa noastra de dependenta si de credinta (comp. cu v. 17)? Desi opuse nepasarilor, ingrijorarile („grijile veacului acestuia“) sunt la fel de daunatoare (Luca 21.34). Prin „inselaciunea bogatiei si poftetele dupa alte lucruri“, ele pot inabusi, pentru un timp, viata spirituala a unui copil al lui Dumnezeu, lipsindu-L pe Domnul de rodul pe care acesta ar fi trebuit sa-l aduca la vremea lui (Tit 3.14 sf.). „Fiti atenti la ce auziti“ – recomanda Domnul Isus in Marcu (v. 24), iar in Luca 8.18: „Luati seama ... cum auziti“. In ce ne priveste, in ce fel primim noi Cuvantul divin?

Marcu 4:26-41

Parabola din v. 26-29 (a semintei) si cea la care aceasta isi gaseste corespondent in Matei (parabola neghinei de pe camp: Matei 13) prezinta deosebiri apreciabile in ce priveste unghiul din care ne transmit invatatura. Aici este vorba de lucrarea lui Dumnezeu, in timp ce in Matei intervine si vrajmasul, profitand de neglijenta oamenilor care dormeau. In capitolul nostru, la v. 27, marele Semanator pare si El sa doarma, insa, in realitate, zi si noapte, nevazut, vegheaza asupra semintei Sale pretioase si o inconjoara cu toata grija de care ea are nevoie pentru a creste pana la seceris. Dragi prieteni crestini, uneori ni se poate parea ca Domnul este indiferent, ca nu asculta rugaciunile noastre, ca lucrarea Sa este abandonata. Dar sa ridicam ochii, asa cum ii invita Isus pe ucenici sa faca prin credinta. Campurile sunt deja albe pentru seceris (Ioan 4.35)! Pentru a trece pe malul celalalt, ceea ce corespunde cu traversarea primejdioasa a lumii, ucenicii nu sunt singuri. Impreuna cu ei, in corabie, L-au luat pe Domnul, „asa cum era“ (v. 36). Cate persoane nu-si fac despre Isus propria lor imagine falsa si vazuta de departe? – „Cine este Acesta?“, intreaba ucenicii (v. 41). – Acela care a adunat vantul in pumnii Sai, care a legat apele intr-o manta (Proverbe 30.4)!

Marcu 5:1-20

Domnul si ucenicii Sai acosteaza in tinutul Gadarenilor. Cea dintai persoana pe care o intalnesc acolo este un om stapanit in intregime de demoni, care-l fac furios si de neimblanzit. Ce realitate ingrozitoare! Avem in aceasta dezlantuire portretul moral al omului pacatos: jucarie a diavolului, manat si chinuit de patimi grosolane, locuind in moarte (simbolizata de morminte), neputand decat sa-si faca rau lui insusi si sa-i puna in pericol pe semenii sai... In zadar incercasera acestia sa-ingradeasca puterea, legandu-l cu lanturi... Ce imagine a inutilitatii regulilor morale prin care societatea cauta sa stavileasca pornirile firii omenesti! Probabil ca noi ne-am fi departat ingroziti si dezgustati de o asemenea creatura. Domnul Isus insa nu S-a dat inapoi. Dimpotriva, urmeaza sa Se ocupe de acest nefericit, pentru a-l elibera din mizeria si din robia sa. Cat despre locuitorii cetatii, acestia par sa nu fi retinut din aceasta minune decat pierderea porcilor. La cererea lor, Domnul pleaca, dar lasa acum in urma Lui un martor. Pe care anume? Pe „cel care fusese demonizat“ (v. 18). Nu este aceasta o imagine a zilelor noastre? Respins de aceasta lume, Domnul Hristos ii pastreaza aici pe cei pe care i-a salvat, dandu-le ca misiune sa vorbeasca despre El. Cum ne achitam noi de aceasta? (cititi Psalmul 66.16).

Marcu 5:21-43

Un fruntas al sinagogii, pe nume Iair, L-a chemat pe Domnul Isus sa-i vindece fiica. Insa in timp ce Invatatorul Se afla pe drum, o femeie, careia niciun medic nu-i putuse da ajutor, urmeaza sa-si recapete in taina puterea. Drag prieten care ai cautat poate in diverse locuri un remediu pentru mizeria ta morala, Isus trece inca si astazi pe langa tine. Procedeza si tu precum aceasta femeie: apuca marginea hainei Lui! (comp. cu cap. 6.56). Femeia stie ca este salvata, de asemenea si Domnul stie, dar este nevoie ca toti sa auda si de aceea Domnul Isus vrea s-o determine sa-si invinga timiditatea, sa se faca cunoscuta, marturisind public „tot adevarul“. In felul acesta, ea va primi, ca raspuns la credinta ei, un cuvnt de har infinit mai minunat decat simpla vindecare: „Fiica, credinta ta te-a mantuit; mergi in pace“ (v. 34). In tot acest timp, casa lui Iair rasuna de vaiete si de strigate de disperare (dar nu dintr-o profunda sinceritate – vezi v. 40). Cu un cuvnt, Isus il mangaie insa pe bietul tata (v. 36), indreptand spre Dumnezeu gandurile acestui om... si totodata pe ale noastre: „Nu te teme; crede numai“. Apoi, printr-un alt cuvnt, atat de miscator incat Duhul ni l-a transmis in insasi limba folosita de Mantuitorul (ebr. „Talita cumi“), El invie fetita.

Marcu 6:1-13

Pentru locuitorii Nazaretului, Isus era „tamplarul“. Timp de treizeci de ani, El Isi ascunsese gloria sub conditia smerita a unui mestesugar de provincie; o asemenea injosire este de neconceput pentru omul firesc, obisnuit sa judece dupa aparente. Daca era dificil pentru marturia Domnului sa fie primita „in patria Lui si intre rudele Lui si in casa Lui“ (v. 4), cu cat mai greu este pentru marturia noastra sa fie primita in locul unde suntem cunoscuti ... cu toate defectele si cu tot trecutul nostru trist! Dar tot in acelasi loc, si roadele unei vieti noi vor fi cu atat mai evidente si vor constitui cea mai puternica vorbire (Filipeni 2.15). Alesi in cap. 3.13-19, cei doisprezece sunt acum trimisi sa predice pocainta. Domnul ii indeamna sa nu ia nimic pentru drum. Viata lor trebuie sa fie o viata de credinta. Clipa de clipa, ei vor primi ceea ce le va fi necesar atat pentru slujba, cat si pentru nevoile lor personale. Strangerea de provizii i-ar fi privat de bogate experiente si i-ar fi facut sa piarda din vedere legatura

care-i unea cu Invatatorul absent. In ce priveste sandalele, aici acestea sunt obligatorii: ele sugereaza ceea ce Efeseni 6.15 numeste „pregatirea Evangheliei pacii“. Orice credincios trebuie sa-si aranjeze («orneze») mersul in asa fel incat sa confirme mesajul de har al carui purtator este (comp. cu Romani 10.15).

Marcu 6:14-29

Pentru o constiinta rea, totul devine subiect de teama (Proverbe 28.1). Atunci cand Irod, cel care poruncise decapitarea lui Ioan Botezatorul, aude despre Isus, se ingrozeste la gandul ca profetul ar fi putut invia, caci aceasta ar fi insemnat ca Insusi Dumnezeu a luat in mana cauza victimei Sale. Din aceleasi motive, oamenii vor fi cuprinsi de spaima cand Isus crucificat va aparea pe norii cerului (Apocalipsa 6.2,15-17; vezi si Apocalipsa 11.10,11). Dar ce fericita este partea lui Ioan, a celui mai mare dintre profeti, si ce contrast fata de soarta nenorocitului ucigas! Acesta este mai degraba las, decat crud ca tatal sau, Irod cel mare. Slab de caracter, dominat de patimi, „el statea pe ganduri“ (lit. „facea multe“) (v. 20) dupa ce il auzise pe Ioan, cu exceptia de a-si pune viata in acord cu voia lui Dumnezeu. A face o multime de lucruri, chiar lucruri bune, nu este suficient pentru a-l fi Lui pe plac. Soseste insa „o zi potrivita“ (v. 21), da, potrivita pentru Satan si pentru cele doua femei de care el se va folosi. Un banchet, seductia unui dans, o promisiune nesocotita, respectata din orgoliu ... nici nu era nevoie de mai mult pentru a comite o crima dezgustatoare, plata unor chinuri ale sufletului mult prea ingrozitoare.

Marcu 6:30-44

Apostolii care se reintorc aproape de Domnul sunt foarte preocupati cu ceea ce au facut si grabiti sa li istoriseasca, dar Invatatorul stie ca acum ei au nevoie de putina odihna si de aceea le pregateste un moment „deoparte“ cu El. Noi, care invocam adesea cu atata usuratate nevoia de a ne destinde, sa privim la cateva din conditiile in care ucenicii gusta aceasta odihna: 1) urmeaza dupa o lucrare pentru Domnul; 2) nu poate fi vorba decat de putina odihna, pentru ca pamantul nici n-ar fi in stare sa ofere una durabila (vezi Mica 2.10); 3) este luata departe de lume, si nu in distractiile pe care aceasta le poate oferi; 4) odihna este un prilej de bucurie doar alaturi de Domnul. Odihna de scurta durata, intr-adevar, pentru ca deja multumile se strang! Domnul Isus le va hrani sufletele, apoi trupurile (Matei 4.4); dar, mai intai, Isi pune ucenicii la incercare. Acestia veneau sa-l istoriseasca tot ceea ce impliniseră. Ei bine, era momentul de a-si dovedi capacitatea lor, in loc sa-i trimita pe acesti oameni. „Dati-le voi sa manance“ (v. 37), le spune Domnul, pentru a-i face sa realizeze ca orice putere vine de la El. In acelasi timp, El ii asociaza, prin har, gestului Sau de bunatate. Intelepciune, putere, dragoste: inca o data vedem stralucind impreuna aceste caractere ale Robului desavarsit.

Marcu 6:45-56

La cea dintai traversare a lacului (cap. 4.35-41), Domnul Se afla cu ucenicii Sai, chiar daca dormea in corabie. Aici, credinta celor doisprezece este supusa la o proba si mai grea, deoarece Invatatorul nu Se mai afla cu ei. El a urcat pe munte sa Se roage, in timp ce acestia, singuri in noapte, lupta cu vantul si cu valurile. Ei L-au pierdut pe Isus din vedere, insa El, detaliu remarcabil, ii vede pe marea

agitata (v. 48). Si El vine la ei spre sfarsitul noptii (cititi Iov 9.8). Cat de putin sunt ei pregatiti sa-L intampine! Atunci, printr-un cuvint, El Se face recunoscut si ii incurajeaza: „Indrazniti; Eu sunt; nu va temeti“ (v. 50; Isaia 43.2). Cati credinciosi, trecand prin incercare, ajunsi la capatul puterilor si pierzandu-si curajul, n-au putut auzi astfel vocea cunoscuta a Domnului, aducandu-le aminte de prezenta si de dragostea Sa! Acostand in tinutul Ghenezaretului, Domnul Isus este intampinat de nerabdarea de a face multe minuni. Cata deosebire fata de inceputul capitolului (v. 5-6)! «A-L recunoaste pe Isus precum au facut acesti oameni (chiar dupa o perioada in care El le-a fost necunoscut) si a-L primi este suficient pentru a fi beneficiarii unor comori infinite ale harului Sau, intotdeauna la dispozitia credintei» (S.P.).

Marcu 7:1-16

Fariseii erau gelosi pe succesul Domnului asupra multilor, dar, temandu-se de acestea, nu indrazneau sa-L infrunte direct. Atunci ii acuza pe ucenici, cum mai facusera deja in cap. 2.24. Pentru acesti ipocriti, curatia exterioara avea o importanta cu atat mai mare, cu cat erau mai putin preocupati de curatia constiintei. In acelasi fel, religia fara sfintenie convine de minune inimii firesti. Fariseii se ingrijeau de aprobarea oamenilor si nu le pasa deloc de cea a lui Dumnezeu. Spre deosebire de ei, scopul credinciosilor este intai de toate a placea Domnului (vezi Galateni 1.10). Si cum El priveste la inima, aceasta ne va determina sa facem cu atentie „curatenia“ interioara, altfel spus, sa ne judecam gandurile, motivatiile si intentiile in lumina Cuvantului care da la iveala chiar si cea mai mica pata. Isus le arata acestor farisei ca traditia lor ajunge chiar sa contravina poruncile divine, si aceasta intr-un caz atat de izbitor, cel al consideratiei si al respectului datorat parintilor. Insistam asupra pericolului traditiei. A face un lucru doar „pentru ca asa s-a facut dintotdeauna“ inlatura orice valorificare a unui drept si ne poate rataci intr-un mod grav. Noi trebuie intotdeauna sa ne informam cu privire la ceea ce spune Scriptura.

Marcu 7:17-37

Domnul, care cunoaste atat de bine inima omului, ii pune in garda pe ucenici cu privire la lucrurile care pot iesi din ea. Aceasta inima fireasca este deopotriiva si a noastra, dar, binecuvantat fie Dumnezeu, exista un remediu pentru aceasta stare (Psalmul 51.10). Dupa constatarea pe care tocmai urmeaza sa o faca, ne putem inchipui ce bucurie l-a adus Domnului Isus intalnirea cu femeia siro-feniciana. Severitatea cu care El Se poarta la inceput fata de ea va pune in evidenta nu numai o credinta mare, pe care nimic nu o descurajeaza, ci si o umilinta autentica, pentru ca, spre deosebire de fariseii cei orgoliosi, aceasta femeie nu face caz de niciun titlu, de niciun merit; ea isi ia adevaratul loc inaintea lui Dumnezeu si accepta judecata indreptata spre conditia ei (Isaia 57.15). Un surdo-mut este cel caruia Isus urmeaza sa-i redea simturile, dupa ce, mai intai, il ia „deoparte din multime“. Cine ar fi avut dreptul sa se amestece in acest interviu al Mantuitorului cu cel de care El Se ocupa? Pentru convertirea unui pacatos este intotdeauna nevoie de un contact direct, personal si intim cu Domnul (vezi si cap. 8.23). Lectura noastra se incheie cu marturia multilor despre Isus: „Toate le face bine“ (v. 37). Fiecare credincios, privind in urma, ar trebui sa poata confirma in acelasi fel, ca bilant propriu: Da, Doamne, Tu toate lucrurile le faci bine!

Marcu 8:1-21

Cand facem un bine, putem fi condusi de motive mai mult sau mai putin marturisite, cum ar fi, de exemplu, cautarea consideratiei (cum faceau si fariseii) sau incercarea de a ne impaca constiinta implinind o indatorire sociala. Si cat de multe lucrari nu au astfel de motive chiar in crestinatate...!Domnul Isus era insufletit neincetat de mila pentru aceste multimi, pe care pentru a doua oara le hraneste printr-o lucrare de putere (v. 2; cap. 6.34). Contactele noastre zilnice cu lumea, poftele ei, murdaria ei, toate acestea tind sa ne impietreasca. Obisnuiti sa vedem in jurul nostru mizeria materiala, morala si, mai presus de toate, spirituala, nu mai suferim atat de mult pentru aceasta. Domnul Isus inasa pastra o inima divin de sensibil: in cap. 7.34, „privind spre cer“, suspina (sau ofteaza) vazand starea surdo-mutului; in v. 12 din acest capitol, necredinta fariseilor Il face sa suspine adanc, iar in cap. 6.52 si 7.18 vedem cum Il intristeaza duritatea inimii propriilor Sai ucenici. Cele doua minuni la care participasera nu fusesera suficiente sa le dea ucenicilor incredere in Invatatorul lor...! (comp. cu Ioan 14.8-9). Cat de mult a suferit Domnul in timpul vietii Sale, atat din mila sau din compasiune, cat si din cauza necredintei, a nerecunostintei oamenilor... uneori chiar a celor dintre ai Sai!

Marcu 8:22-38

La Betsaida, cetate despre care Domnul are de subliniat in special ca era marcata de necredinta (Matei 11.21), El implineste inca o minune, de data aceasta in favoarea unui orb. Pentru vindecarea lui este nevoie sa intervina de doua ori – in acelasi fel, progresiv, in care venim si noi, uneori, in lumina lui Dumnezeu (Psalmul 138.8; Filipeni 1.6).Isus ii intreaba pe ucenici despre parerile care sunt in legatura cu El, dupa care le adreseaza lor intrebarea fundamentala: „Dar voi, cine ziceti ca sunt Eu?“ (v. 28). Oricare ar fi parerile altor oameni cu privire la Domnul Isus, eu trebuie sa am despre El o parere personala, iar aceasta doar ca punct de plecare pe calea pe care El ma invita sa-L urmez, calea lepadarii de mine insumi si a crucii unde eu sunt rastignit (mort) impreuna cu El. Unele persoane aflate in incercare vorbesc despre crucea pe care trebuie s-o poarte sau despre «calvarul» pe care trebuie sa-l accepte cu resemnare, inasa nu aceasta este ceea ce vrea Domnul sa ne spuna aici. El cere fiecarui credincios sa ia de bunavoie povara de dispret si de suferinta pe care lumea nu se retine sa i-o arunce cat timp el se arata ca este credincios (Galateni 6.14). Domnul Isus accentueaza cuvintele: „Pentru Mine“, deoarece ele contin marele secret care-i permite crestinului sa accepte sa fie mort si fata de lume si fata de sine insusi (v. 35; Romani 8.36).

Marcu 9:1-13

Potrivit promisiunii din v. 1, trei dintre ucenici sunt acum primiti sa contemple mai dinainte „Imparatia lui Dumnezeu venita in putere“. Aceasta Imparatie este reprezentata de Insusi Imparatul ei, in care ucenicii Il recunosc pe Isus, Invatatorul lor, invesmantat cu maretie si cu glorie stralucitoare. Cel care obisnuia sa-Si acopere si sa-Si ascunda aceasta glorie (Psalmul 104.1) sub umilul „chip de rob“ (Filipeni 2.7) o descopera pentru o clipa inaintea privirilor alor Sai, orbiti si uluiti. Atunci un glas strabate norii: este glasul care rasuna deopotriva si pentru noi: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit: de El sa ascultati!“ (v. 7). Cu cat mai multa maretie si demnitate are o persoana, cu atat mai importante

sunt cuvintele sale. Si cum Cel pe care suntem invitati sa-L ascultam nu este altul decat Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu, cu cat mai multa atentie trebuie sa acordam noi invataturii Sale! (Evrei 12.25; cititi impreuna cu Evrei 1.1,2 si 2.1).Oricat de bine ar fi fost pe munte (v. 5), ei trebuie sa coboare de acolo, iar Domnul ii face pe cei trei ucenici sa inteleaga ca ceea ce au vazut isi va gasi implinirea mai tarziu. Nici Ioan (reprezentat prin Ilie), nici Insusi Domnul nu au fost primiti, pentru ca mai intai El trebuia sa treaca pe la cruce si sa sufere mult inainte sa intre in gloria Sa.

Marcu 9:14-32

Odata coborat de pe munte, Domnul Isi reia serviciul dragostei, serviciu cu privire la care apostolul Petru, cel care a avut privilegiul sa-i fie martor, ne face un minunat rezumat in cartea Fapte. „Isus din Nazaret“, spune el, „umbla din loc in loc facand bine si vindecand pe toti cei asupriti de diavolul, pentru ca Dumnezeu era cu El“ (Fapte 10.38,39). Domnul gaseste o mare adunatura de oameni palavragind si vorbind intre ei in contradictoriu. Cel care face obiectul acestei agitatii este un baiat nenorocit, care de la varsta frageda suferea de cumplite crize nervoase provocate de un demon. In zadar a adus bietul tata inaintea ucenicilor cazul unicului sau fiu: acestia n-au putut alunga duhul rau. Inainte de a-l elibera El Insusi, Isus pune degetul pe motivul esecului lor: necredinta; pentru ca „toate sunt posibile pentru acela care crede“ (v. 23). Atunci, cu lacrimi, acest om se abandoneaza in voia Domnului. Intelege ca niciun efort al vointei nu-i va putea da credinta si se recunoaste incapabil. In acelasi fel putem spune si despre noi, ca avem nevoie de ajutor divin nu numai pentru eliberarea propriu-zisa, ci si pentru a putea cere eliberarea. In v. 26, puterea demonica se manifesta inca o data, pentru ca victoria Domnului sa fie si mai evidenta. Domnul ia cu blandete copilul de mana si il ajuta sa se ridice.

Marcu 9:33-51

Sarmanii ucenici! Cand Invatatorul vine sa le vorbeasca despre suferintele si moartea Sa, singurul lucru care ii intereseaza, incat ajunsesera pe punctul sa discute intre ei in contradictoriu, era sa stie cine va fi cel mai mare. Prin intrebarea Sa, Domnul le cerceteaza inimile (v. 33), dupa care, cu har si rabdare, ii invata ce este smerenia. Aceasta lectie este urmata de o alta. Ucenicii crezusera ca trebuia oprit un om de la a face minuni in Numele lui Isus. Din ce motiv? „Pentru ca nu ne urma“ (v. 38), este pretextul invocat de Ioan. Domnul le arata ca si atunci fusesera preocupati cu ei insisi, si nu cu El. Sa ne ferim de a fi sectari! Sunt atat de multi crestini care Il urmeaza indeaproape pe Domnul pe calea renuntarii si a crucii (cap. 8.34), chiar daca nu merg cu noi. Am gasit deja in Matei ceea ce corespunde cu v. 42-51 din capitolul nostru (vezi Matei 5.29...; 18.8...), insa remarcam intr-o maniera generala ca, in Evanghelia dupa Marcu, invaturile Domnului ocupa mai putin spatiu in raport cu activitatea Lui. De exemplu, aici nu avem echivalentul predicii de pe munte. Putine cuvinte, dar multa daruire, asa cum se potriveste unui slujitor credincios!

Marcu 10:1-22

Fariseii incearca sa-L puna pe Isus in contradictie cu Moise, in chestiunea divortului. El insa le inchide gura intorcandu-Se inainte de lege, amintindu-le de randuiala lucrurilor asa cum le crease

Dumnezeu la inceput. Lumea a pangarit si a stricat tot ceea ce a stabilit Dumnezeu in frumoasa Lui creatie, in special institutia casatoriei. Impietrirea inimii, egoismul care i-a condus pe oameni la a dispretui si a denatura tot ceea ce tine de casatorie se arata adesea si in lipsa lor de consideratie fata de copilasi, de la care nu se excepteaza nici ucenicii. Versetele 13-16 ne aduc cateva detalii suplimentare in raport cu Matei, care sunt atat de emotionante: Domnul incepe prin a fi indignat de atitudinea ucenicilor, apoi ii ia cu tandrete pe copilasi in bratele Sale, unde ei sunt in siguranta deplina, dupa care ii binecuvanteaza in mod expres (comp. cu Matei 19.13,14). In scena care urmeaza, Marcu este din nou singurul care mentioneaza un punct atat de important: dragostea Domnului pentru omul care vine sa-L intampine. Acesta insa ramane insensibil si pleaca, poate pentru totdeauna, preferand bogatiile sale desarte in locul insotirii, acum si pentru eternitate, a Celui care l-a iubit.

Marcu 10:23-34

In Vechiul Testament, binecuvantarile erau pamantesti, astfel ca bogatiile erau privite ca o dovada a favorii din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 8.18). De aici si uimirea ucenicilor! Le fusese dat sa vada un om deosebit de prosper, deci in aparenta binecuvantat de Dumnezeu, amabil, cu o purtare ireprosabila si care era dispus sa faca mult bine. Si Domnul il lasase sa plece... Daca nici asemenea calitati nu deschid Imparatia lui Dumnezeu, atunci cine poate fi mantuit? In adevar, le raspunde Isus, mantuirea este lucru imposibil la oameni; numai Dumnezeu a putut-o implini (v. 27). Domnul ii condamna aici nu pe bogati, ci pe „cei care se incred in bogatii“ (v. 24). De altfel, a-L urma pe El implica inevitabil renuntari, dar cata vreme acestea sunt de bunavoie, din dragoste pentru Domnul si pentru Evanghelie, vor fi in acelasi timp si sursa unor bucurii fara seaman, intre care cea dintai va fi sentimentul aprobarii Sale. Ochiul atat de patrunzator al Domnului (v. 21,23,27) priveste in inima noastra pentru a vedea daca sunt potrivite motivele care ne fac sa actionam, daca este un raspuns drept la iubirea Celui care a parasit totul pentru noi (vezi Zaharia 7.5). In acest capitol gasim ilustrate o sumedenie de trasaturi ale firii (ale carnii): amabila (v. 17-22), infumurata (v. 28), dominata de frica (v. 32), geloasa (v. 41), egoista (v. 35-40).

Marcu 10:35-52

Nu ne sustragem de la a face o remarca in legatura cu credinta lui Iacov si a lui Ioan. Desi stiau ca Invatatorul lor era Mesia, Mostenitorul Imparatiei, si ca vor avea parte impreuna cu El, cererea lor da totusi la iveala ignoranta si desertaciunea inimii lor firesti. Plin de har, Domnul ii strange pe ucenici in jurul Lui si foloseste aceasta interventie nefericita a celor doi frati pentru a le da o invatatura (atat lor, cat si noua). Sa nu inteleaga ei oare ca au inaintea lor pe Modelul smereniei prin excelenta, pe Acela care, avand tot dreptul sa l se slujeasca, a dorit sa devina Rob pentru a-Si elibera faptura si a plati cu viata Sa pretul rascumpararii cerute de Marele Judecator? Versetul 45 poate fi numit versetul cheie al Evangheliei, fiind un rezumat al acesteia. Duhul Sfânt ne infatiseaza in acest capitol trei atitudini foarte diferite: omul pe care Domnul il invita sa-L urmeze si care pleaca (v. 21,22); ucenicii chemati si ei si care l urmeaza, dar ingroziti (v. 32) si facand caz de renuntarile lor (v. 28); si cersetorul orb, caruia Isus nu ii cere nimic cand il vindeca, dar care, fara niciun cuvânt si, aruncandu-si haina care ar fi putut sa-l stanjeneasca pe cale, l urmeaza „ pe drum“

(v. 52).Remarcam nestatornicia multimei, cea care la inceput il mustra pe orb, dar care, peste numai cateva clipe, ii va spune: „Indrazneste...!“ (v. 48-49).

Marcu 11:1-14

Drumul Domnului Isus se apropie de sfarsit. Isi face intrarea solemnă in Ierusalim, dupa care intra in templu, unde, pentru inceput, Isi rotește privirea in toate partile „la toate“ (v. 11), ca pentru a Se intreba: Ma aflu Eu aici la Mine? Acest detaliu, specific lui Marcu, ne arata ca Dumnezeu nu judeca niciodata in pripa starea lucrurilor inainte de a condamna (comp. cu Geneza 18.21). Cum trebuie sa fi fost insa sentimentele Domnului vazand aceasta casa de rugaciune ajunsa intr-un asemenea grad de profanare...!El paraseste acest loc pangarit si Se retrage in Betania, impreuna cu micul numar al celor care Il recunosc si care Il iubesc. Betania semnifica „casa Intristatului“ sau a „smochinelor“ (dubla semnificatie este caracteristica Scripturii, fiind deseori intalnita). In momentul in care Domnul Isus este constrans sa blesteme smochinul cel fara rod, care il reprezinta pe Israel asa cum l-a gasit El, este ca si cum El, Intristatul, Saracul (Psalmul 40.17), ar intalni acolo, si numai acolo, roade pentru Dumnezeu („smochinele cele bune“, potrivit expresiei din Ieremia 24.2), mangaiere pentru inima, gustand mai dinainte „rodul muncii sufletului Sau“ la cruce (Isaia 53.11). In ciuda frunzisului bogat, imagine a unei religii frumoase, „nu sunt smochine in smochinul“ lui Israel, dupa cum constata acelasi profet (Ieremia 8.13).

Marcu 11:15-33

Domnul curata acest templu pe care il cercetase in ajun; ravna Slujitorului desavarsit Il mistuie in cele privitoare la Casa Dumnezeului Sau (Ioan 2.17).La caderea serii, El paraseste cetatea intinata, insa Se va intoarce in ea in ziua urmatoare, trecand prin fata smochinului. Raspunzand la remarcă lui Petru, Isus nu subliniaza nicidecum propria Sa putere, ci indreapta gandurile ucenicilor spre Dumnezeu, ca si cum le-ar spune: Cel care Mi-a raspuns Mie este gata sa va asculte si voua rugaciunile si sa va inlature orice obstacol din calea voastra, fie cat un munte de mare. A avea credinta in Dumnezeu nu inseamna sa ne straduim sa credem in implinirea dorintelor noastre, ci inseamna sa ne sprijinim pe Cineva pe care Il cunoastem, care ne-a dat promisiuni, care este credincios in a implini aceste promisiuni si care ne iubeste. Exista insa un caz cand Dumnezeu nu ne poate raspunde sub nicio forma: atunci cand avem „ceva impotriva cuiva“ (v. 25). Iata pe calea relatiilor noastre cu Dumnezeu un munte de netrecut! Trebuie sa ne ocupam de el pe loc (imediat), pentru a regasi inspre El, ca si inspre fratii nostri, acele „drumuri croite“ ale inimii, despre care ne vorbeste Psalmul 84.5.Odata cu v. 27 incep si cele din urma conversatii ale Domnului, pe parcursul carora El ii va uimi, unul dupa altul, pe adversarii Sai de diferite feluri.

Marcu 12:1-17

Conducatorii poporului sunt constransi sa se recunoasca in zdrobitoarea parabola a viticultorilor rai.Remarcati cum este desemnat (numai in Marcu) cel din urma trimis al Stapanului viei: „mai avand deci un singur fiu preaiubit...“ (v. 6). Aceasta expresie ne aminteste de cuvântul Domnului catre Avraam, „la acum pe fiul tau, pe singurul tau fiu, pe care-l iubesti“ (Geneza 22.2), si totodata ne

traduce, într-un mod emotionant, afecțiunile Tatalui pentru Preaiubitul pe care L-a sacrificat pentru noi. Astfel demascați, fariseii și irodienii caută să riposteze. Cu complimente ipocrite, care însă, fără voia lor, sunt totuși o mărturie în favoarea Domnului Isus („Tu ești adevărat ... Tu înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu“, v. 14), ei încearcă să-L incurce cu o întrebare deosebit de subtilă. Dacă Sau L-ar fi descalificat ca Mesia, în timp ce nu-l Sau L-ar fi condamnat din partea romanilor. El însă le răspunde într-un fel cum nu se așteptau, făcând apel la conștiința lor. Ce divină și admirabilă înțelepciune! Cu toate acestea, de câte ori nu a trebuit Mântuitorul – Cel care este Dragoste și Adevăr – să sufere din cauza acestei rele credințe, a rautății, a acestei neconținute și „asa mari“ împotriviri „de la păcătoși ... față de Sine“! (Evrei 12.3; vezi și Ezechiel 13.22).

Marcu 12:18-34

La rândul lor, saducheii încearcă să-și măsoare înțelepciunea cu cea a Domnului Isus. În realitate, ei nu credeau în înviere (v. 18; Fapte 23.8), iar Domnul îi înfruntă, în v. 26, tocmai pe acest teren, închizându-le gura prin Cuvânt. Deși învierea este dublu confirmată, atât prin Scripturi, cât și prin puterea lui Dumnezeu care L-a înviat pe Hristos (v. 24), totuși s-ar părea că niciun alt adevăr nu este mai mult pus la îndoială de necredința oamenilor (vezi Fapte 26.8). Însa, așa cum dovedește Pavel în 1 Corinteni 15, în înviere este cuprins unul dintre adevărarile fundamentale ale creștinismului: de el nu ne putem atinge fără ca întreaga noastră religie să se prăbușească. Spre deosebire de împotrivorii precedenți, carturarul care îl întreabă pe Domnul despre porunca cea mai mare și la iveală onestitate și pricepere. Dragostea, răspunde Domnul Isus, este cea dintâi poruncă: dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele constituie rezumatul legii (Romani 13.10; Galateni 5.14). Dragi prieteni, n-ar trebui oare ca noi să iubim mai mult decât Israel, din moment ce am fost cautați mult mai departe decât el (între națiunile străine de promisiuni) și aduși mult mai aproape decât el, în relația de copii ai Dumnezeului iubirii? (Efeseni 2.13).

Marcu 12:35-44

Este rândul Domnului Isus să le pună o întrebare incomodă interlocutorilor Săi. Cum putea Hristos să fie în același timp și fiul și domnul lui David? (vezi Psalmul 89.3,4,36). Ei nu știu să explice, iar orgoliul îi împiedică să afle răspunsul ... chiar de la Hristos. Tocmai din pricina respingerii Lui, Fiul lui David urmează să ocupe poziția cerească pe care I-o atribuie Psalmul 110. Pentru a pune poporul în gardă cu privire la capetenile nedemne, Domnul schitează un trist portret al carturarilor: îngâmfați, hrapareți și ipocriti. În mod regretabil, aceste trasături i-au caracterizat și pe alți conducători religioși, în afara de cei ai lui Israel (1 Timotei 6.5). Versetul 41 ni-L arată pe Isus sezând lângă vistieria Templului. Privirea-I patrunzătoare, cu care L-am văzut deja cercetând totul și pe toți, observă nu numai cât (singurul lucru care conta pentru oameni), ci și cum da fiecare. O sarmană vaduva se apropie aducându-și modesta și totodată miscatoarea contribuție: cativa banuți care îi mai rămasesera pentru a trăi. Emotionat, Domnul îi cheamă pe ucenici și comentează ceea ce I-a fost dat să vadă. Acest dar extraordinar – „tot ceea ce avea“ – dovedea nu numai afecțiunea acestei femei pentru Domnul și pentru Casa Lui, ci și deplină încredere pe care o avea în Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor ei (comp. cu 1 Împarați 17.13-16).

Marcu 13:1-13

Ucenicii sunt impresionati de maretia si de frumusetea exterioara a cladirilor templului; Domnul insa nu Se uita „la ce se uita omul“ (1 Samuel 16.7; Isaia 11.3). El intrase in acest templu si constatase nelegiuirea care il cuprinsese peste tot (cap. 11.11); ochiul Sau bate chiar si mai departe, spre evenimentele care, la numai cativa ani dupa respingerea Sa, vor conduce la distrugerea cetatii vinovate. Istoria ne invata ca, in anul 70, Ierusalimul a fost obiectivul unui asediu ingrozitor si totodata al unei distrugerii majoritare prin armatele lui Titus. Aceasta pedeapsa inspaimantatoare nu a fost lipsita de o punere la grea incercare a credintei crestinilor, a acelora care se atasasera atat de mult de cetatea sfanta. Domnul Isus insa ii incurajeaza mai dinainte prin cuvintele pe care le avem aici. Cati copii ai lui Dumnezeu, traversand persecutii, nu au avut experiente binecuvantate cu astfel de ocazii! In momentul cand trebuia sa dea marturie, ceea ce trebuia sa spuna le-a fost dictat de catre Duhul Sfant chiar atunci. Acesta a fost cazul lui Petru cand a fost adus inaintea capetenilor, a batranilor si a preotilor, in Fapte 4.8, cat si al lui Stefan, in Fapte 7.55. Dar poate fi si al nostru, daca si noi, in masura noastra si potrivit nevoilor noastre, realizam aceasta putere a Duhului Sfant si Il lasam sa lucreze in noi.

Marcu 13:14-37

Biserica nu va avea de traversat neazul cel mare pe care-l va cunoaste ramasita iudeilor (Apocalipsa 3.10). Odihnindu-ne pe aceasta certitudine, sa ne pazim totusi sa nu cadem in somnul spiritual care ne pandeste intr-un mod atat de periculos in lunga si inspaimantatoarea noapte morala a acestei lumi. Sa ne gandim la intoarcerea iminenta a Domnului si sa luam ca pentru noi indemnurile atat de solemne din acest capitol. O scurta parabola Il prezinta pe Domnul ca un stapan de casa care este absent, dupa ce-si va fi lasat domeniul in responsabilitatea slujitorilor. Fiecare dintre ei a primit „lucrarea lui...“, precisa si speciala. Si Stapanul nu a facut restrictii, cu atat mai mult in ce priveste diversitatea misiunilor de indeplinit. Punctele de suspensie (...) care ar urma dupa „lucrarea lui...“ nu sugereaza oare numarul nelimitat de slujbe, deosebite unele de altele, pe care Domnul le-a pregatit pentru ai Sai? (comp. cu Romani 12.6-8). Ordinul scurt primit de portar (sf. v. 34) se adreseaza in aceeasi masura „tuturor“..., ceea ce inseamna ca si tie si mie (v. 37). Si, un amanunt remarcabil, cu acest scurt cuvint, „vegheatii!“, se incheie, in Marcu, slujba (lucrarea) Domnului Isus. Sa-l pazim cu grija in inimile noastre, cum pastram cea din urma recomandare a unei fiinte dragi care ne-a parasit ... dar care Se intoarce!

Marcu 14:1-16

In apropierea mortii Domnului, sentimentele inimilor ies cu putere la iveala si sunt manifeste: Ura si dispret din partea conducatorilor poporului care complotizeaza la Ierusalim! Dragoste si respect in primitoarea casa din Betania, in care aceasta femeie implineste cu consideratie „o lucrare buna“, rod al dragostei inteligente! Ce frumoasa ilustrare a inchinarii copiilor lui Dumnezeu! Ei recunosc in Mantuitorul respins pe Cel care este vrednic de toata cinstea si exprima, prin Duhul si dominati de sentimentul nevredniciei, aceasta adorare care este pentru inima Lui o mireasma de nepretuit (remarcam ca oamenii sunt aceia care-i fac pretuirea – v. 5 – reducand totul la o chestiune de bani).

Nu lipsesc criticile la adresa acestor adoratori, chiar din partea credinciosilor care asaza binefacerea (v. 5) sau vestea buna (evanghelia) inaintea tuturor celorlalte activitati crestine. Fara a neglija aceste lucrari, sa nu uitam ca lauda este cea dintai datorie a noastra. Si sa ne multumim cu aprobarea Domnului in ceea ce facem, pentru a implini, cu un duh zdrobit (simbolizat de acest vas), serviciul sfant al adorarii, singurul care sa fie direct inspre El si pentru vesnicie. Versetele 10-16 ne arata ce dispozitii primesc ucenicii, pentru pregatirea Pastelui, ... si Iuda, pentru a-si trada Invatatorul.

Marcu 14:17-31

Este momentul ultimei cene. In aceste ceasuri intime, de ramas bun (de adio), in care Domnul Isus voia sa lase afectiunile Sale sa vorbeasca liber, o povara li copleseste sufletul: nu crucea care se apropie, ci tristetea de nespus de a sti ca acolo, in mijlocul celor doisprezece, se afla un om care a decis pierderea Sa. „Adevarat va spun ca unul dintre voi ... Ma va preda“ (v. 18). La randul lor, ucenicii se intristeaza si isi pun intrebari. Cu privire la aceasta nu au incredere in ei insisi, cum vedem ca vor avea in v. 29 si 31, cand isi vor sustine devotamentul, in special Petru. Dupa ce tradatorul este scos („indata a iesit“: Ioan 13.30), Domnul instituie sfanta masa de aducere-aminte. El binecuvanteaza, frange painea si o imparte alor Sai; ia paharul, multumeste si li-l da. Si le explica sensul acestor simboluri simple, si totodata solemne prin faptele marelui despre care ele aduc aminte: trupul Sau dat si sangele Sau varsat, fundament de neclintit al credintei noastre. Cititorule, nu ti-ar placea sa te afli in aceasta camera de sus, alaturi de Mantuitorul tau? Atunci, pentru ce nu te alaturi, in cea dintai zi a fiecarei saptamani, acelor care vestesc moartea Lui, asteptand intoarcerea Sa? Domnul Isus canta apoi un imn impreuna cu cei unsprezece ucenici, dupa care merge, insotit de ei, in gradina Maslinilor.

Marcu 14:32-54

li revine acum Celui care a luat „chip de rob“ (Filipeni 2.7) sa arate pana unde va merge ascultarea Sa. Va fi ea „pana la moarte, si chiar moarte de cruce“? (Filipeni 2.7,8). Satan pune totul la bataie pentru a-L face pe Isus sa Se abata de la calea perfectiunii Sale. In aceasta lupta decisiva, el se foloseste de teama si de infiorarea Domnului care masoara intreaga grozavie a paharului maniei lui Dumnezeu impotriva pacatului. Arma lui Isus este insa dependenta Sa. Numele pe care Il auzim rostit numai aici exprima intimitatea atat de profunda dintr-un astfel de moment: „Ava, Tata“, striga El, stiind ca aceasta comuniune perfecta se va intrerupe cand El va purta pacatul. Dar ceea ce antreneaza o ascultare fara rezerve este tocmai dragostea Sa fara rezerve pentru Tata: „Nu ceea ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie“! In fata unei astfel de lupte, cat de nescuzabil este somnul ucenicilor! Doar cu putin timp inainte, Invatatorul lor ii indemnase sa vegheze si sa se roage (cap. 13.33) si le cere aceasta cu insistenta inca in trei randuri. In zadar! El insa este gata. Tradatorul inainteaza impreuna cu cei care vin sa-L prinda. Atunci toti Il parasesc si fug, inclusiv, in final, tanarul infasurat intr-o panza fina de in: imagine a marturiei crestine care nu rezista la proba.

Marcu 14:55-72

In plina noapte, palatul marelui preot fierbe de agitate. Isus Se afla inaintea acuzatorilor. Martori mincinosi aduc marturii care nu se potrivesc, inasa El nu Se foloseste de aceasta pentru a Se apara. Este condamnat, palmuit si lovit; Il scuipa in fata. Scumpul nostru Mantuitor accepta toate aceste insulte vestite de profetie (Isaia 50.6). In mod regretabil, curtea palatului este scena unui alt joc! Petru nu Il crezuse pe Invatatorul lui, pe Care chiar Il asigurasese: „Nicidecum nu Te voi tagadui“ (v. 31), apoi nu Il asculta, pentru a veghea si a se ruga in Ghetsimani: in acestea consta secretul infrangerii lui. Desi Domnul il avertizase, spunandu-i despre carne ca „este fara putere“ (v. 38), totusi Petru nu era pregatit sa accepte, de aceea va gusta o amara experienta. Ceea ce nu vrem sa invatam cu Domnul, primind cu smerenie Cuvantul Sau, vom putea invata, intr-un mod dureros, avand de-a face cu Vrajmasul sufletelor noastre. Pentru a fi si mai convingator ca nu-L cunoaste „pe Omul acesta“, sarmanul Petru profereaza blesteme si se jura. Sa nu-l condamnam! mai degraba sa ne gandim in cate feluri Il putem renega noi pe Domnul daca nu veghem: prin faptele noastre, prin cuvintele noastre sau ... prin tacerea noastra (cititi 1 Corinteni 10.12).

Marcu 15:1-21

Si lucrarea mortii trebuie implinita tot „indata“ (v. 1). Urgentati de apropierea Pastelui si de graba de a ispravi cu acest Prizonier care le inspira teama, capetenii poporului nu pierd nicio clipa. Il duc pe Isus la Pilat, dar nu inainte de a-l lega mainile care vindecasera atatia nenorociti si care facusera intotdeauna numai bine. Inaintea guvernatorului roman, Mantuitorul din nou pastreaza tacerea, o tacere al carei profund motiv il dezvaluie Psalmul 38.13-15; 39.9 si Plangeri 3.28. Rugaciunea Sa din aceste clipe este: „Pe Tine Te astept, ... Tu vei raspunde, Doamne, Dumnezeul Meu“ ... si: „Tu ai facut aceasta“. Intaratat de preotii cei mai de seama, tot poporul, cuprins de o oarba nebunie, cere cu strigate mari sa fie pus in libertate ucigasul Baraba si sa fie rastignit Imparatul lor. Atunci Pilat, vrand sa satisfaca multimea, il elibereaza pe criminal si Il condamna pe Acela Caruia li recunoaste nevinovatia. Iata pana unde poate merge dorinta de a placea oamenilor! (Ioan 19.12). Soldatilor brutali nu le pasa (isi bat joc), pierzand ocazia de a se supune Celui care este la mana lor (pentru ca Se daduse de bunavoie). Si omul isi incununeaza Creatorul cu spinii pe care pamantul ii produsese drept consecinta a pacatului (Geneza 3.18).

Marcu 15:22-41

Omul implineste cea mai mare nelegiuire din toate timpurile: Il rastigneste pe Fiul lui Dumnezeu, necrutandu-L de la nicio forma de suferinta sau de injosire. Mantuitorul Se afla acolo, pe lemnul infamiei, retinut de dragostea Sa pentru Tatal si pentru oameni. „Socotit printre cei faradelege“, cum anuntase Scriptura (v. 28; Isaia 53.12), El cunoaste, in plus, pe aceasta cruce, tot felul de insulte si de provocari. Lumea Il respinge, condamnandu-se astfel singura; dar si cerul se inchide, dupa cum exprima strigatul Sau de o inexprimabila tulburare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai parasit?“ (v. 34; vezi Amos 8.9,10). Cerul este inchis pentru El, ca sa poata sa se deschida pentru noi; deoarece, pentru a aduce pe „multi fii la glorie“, Capetenia (Initiatorul) mantuirii noastre a trebuit sa fie consumat prin suferinta (Evrei 2.10). Aceasta pagina a Scripturii – asupra careia credinta noastra se pleaca cu adorare – constituie documentul incontestabil care ne garanteaza intrarea in cerul gloriei, acces in legatura cu care ni s-a dat un semn prin perdeaua care este rupta.

Si strigatul puternic al Mantuitorului dandu-Si duhul este dovada ca El Insusi Si-a dat viata (cu de la Sine putere, printr-un act suveran): este cel din urma act al ascultarii Celui care venise aici pentru a sluji, a suferi si a muri, dandu-Si viata pretioasa „ca rascumparare pentru multi“ (cap. 10.45).

Marcu 15:42-16:8

Acum, cand este trecut ceasul crucii in care Mantuitorul a fost singur, Dumnezeu gaseste placere sa ne dezvaluie ravnă si consideratia catorva persoane devotate care Il onoreaza pe Fiul Sau. In primul rand il vedem pe Iosif din Arimateea care cere de la Pilat trupul lui Isus si care se ocupa cu evlavie de inmormantarea Lui. Zorii zilei invierii ne arata apoi trei femei grabindu-se sa mearga la mormant. Ele erau dintre acelea care „Il urmau si-l slujeau“ inainte de a asista cu durere la rastignire (cap. 15.40,41; Ioan 12.26). In dorinta lor de a-l face un ultim serviciu Celui pe care credeau ca L-au pierdut, li aduc miresme pentru a-l imparfuma trupul. Au insa de invatat lectia inutilitatii acestor pregatiri, pentru ca un inger le anunta vestea glorioasa: Isus a inviat! Este insa o alta femeie, pe care nu o gasim la mormant: cea care in cap. 14.3 unse picioarele lui Isus. Insemna aceasta o lipsa de afectiune din partea ei? Nu, ci ea a dovedit tocmai contrariul; a stiut sa discearna momentul cand sa-si raspandeasca parfumul. Sa ne amintim ca devotamentul dragostei este cu mult mai placut inimii Domnului cu cat este insotit de discernerea voii Sale si a ascultarii de Cuvantul Sau.

Marcu 16:9-20

Un cuvânt al lui Petru de la inceputul cartii Fapte rezuma intreaga evanghelie dupa Marcu. Apostolul evoca „tot timpul in care Isus intra si iese in mijlocul nostru (doua verbe caracterizand slujba), incepand de la botezul lui Ioan pana in ziua cand a fost inaltat“ la cer (Fapte 1.21,22). Primul tablou al Evangheliei: la Iordan, cerul se deschide deasupra lui Isus; ultimul tablou: acelasi cer se deschide pentru a-L primi; intre aceste doua momente, viata Lui de slujire si de daruire. Aprobata de Dumnezeu, El ocupa de atunci, „la dreapta maririi“ (Evrei 1.3), locul odihnei si al gloriei care li revin, lucrarea Lui fiind incheiata. Acum este randul ucenicilor sa si-o implineasca, urmand instructiunile din v. 15-18 ... precum si marele exemplu pe care l-au avut in fata lor. Dar nu sunt lasati sa se descurce prin propriile lor resurse, ci Domnul, „inaltat“, este vazut ca Cel care dirijeaza lucrarea alor Sai. Slujba este un privilegiu etern pe care si-l rezerva dragostea. Slujitor dintotdeauna (Deuteronom 15.17; Luca 12.37), El va coopera cu ucenicii Sai si ii va insoti cu puterea Sa (v. 20; Fapte 14.3; Evrei 2.4). Si noi, crestinii, chemati la randul nostru sa calcam pe urmele Sale si sa fim martori ai aceleiasi Evanghelii, putem de asemenea conta pe El, daca avem pe inima sa-l asteptam slujindu-L.

clickbible.org